

WIM OPBROUCK MET 'IK BEN DE WALVIS' IN WEST-VLAAMSE ZALEN

“Ik kan me perfect met een bultrug vereenzelvigen”

Met zijn gloednieuwe theatervoorstelling 'Ik ben de walvis' doet Wim Opbrouck ook de West-Vlaamse zalen aan. In dit beklievende muzikale epos kruipt Wim in de huid van een bultrug, die aanspoelt op het strand. Deze productie, in opdracht van organisatie Te Gek!?, is een boeiende metafoor voor depressieve gedachten. “Ik wil vooral de ziel van de walvis ontleden.”

DOOR BERT VANDEN BERGHE

“Ik ben een walvis. Ik ben groot. Ik ben de monarch der zeeën. In oneindig diepe wateren zing ik mijn liederen.” Het was een van de zovele creatieve hersenspinsels van Wim Opbrouck die hij noteerde in zijn schriftjes, toen hij op toer was met *En avant, marche!*. Toen organisatie Te Gek!?, die het taboe van geestelijke gezondheid wil doorbreken, hem vroeg om een muzikale theaterproductie te maken, greep hij terug naar dat idee.

Vorige maand ging Wim in première met *Ik ben de walvis* waarbij hij spreekt, beweegt, ademt en zingt als een walvis. Dan weer eenzaam, dan weer vol levenslust. Het resultaat is een bejubelde en geprezen voorstelling die het niet expliciet benoemt, maar wel een prachtige metafoor biedt voor mentale gezondheid. Met zijn voorstelling doet hij vanaf vandaag/vrijdag ook West-Vlaamse theaterzalen aan.

Vanwaar die fascinatie voor de walvis?

“De bultrug is een dier waarmee ik me perfect kan vereenzelvigen. Het is het grootste zoogdier ter wereld, op de blauwe vinvis na. De bultrug is eerder de diva van de oceaan, omdat die het liefst grote sprongen maakt in de lucht. Ze kunnen zes dagen ononderbroken zingen, met een lokroep die duizenden kilometers ver kan reiken. Het is een bijzonder fascinerend gegeven, ook in vroegere verhalen: van *Moby Dick* tot *Pi-*

Wim Opbrouck: “Het verhaal is zwaarmoedig, maar ook hoopvol.” (foto Koen Bauters)

“Na de voorstelling verschijnen er nog twee boeken en een expo”

nocchio en *Jonah en de walvis*. Er worden ook veel gevoelens opgehangen aan het dier.”

In je voorstelling spoelt het dier ook aan.

“Als dat gebeurt bij ons, spreekt dat meteen tot de verbeelding. Maar het is nooit duidelijk wat er gebeurt is waardoor zo'n walvis aanspoelt. Was het verdwaald? Een wanhoopsdaad? Hoe dan ook bezwijken ze onder hun eigen gewicht als ze op het strand belanden. Ik heb het overigens ook wetenschappelijk laten afoetsen bij marinebioloog Jan Haelters uit Brugge. Daar heb ik veel van geleerd. Maar met mijn voorstelling wil ik vooral de ziel van een walvis ontleden, omdat het gegeven ook

bulkt van de melancholie. Dat hoor je ook in de muziek. Voor dit stuk werk ik met twee fantastische muzikanten (*Niels Van Heertum* en *Ron Reuman*, red.), waarbij we buiten onze comfortzone treden. De muziek is hierin een heel belangrijk element. We hebben ons gebaseerd op oude zeemansliederen, de zogenaamde *sea shanties*. Daar hebben we hele rustige en uitgepuurde versies van gemaakt, die wat weghebben van walvismuziek. Zelf ontspan ik daar niet zozeer van, maar het roept wel een zeker melancholisch gevoel op. We hangen er een soort man-

tra aan vast, waardoor het geheel haast iets religieus krijgt.”

Het stuk bulkt ook van de metaforen die wijzen naar geestelijke gezondheid.

(knikt) “Zo laat ik de walvis af en toe naar adem happen, een heel bewuste keuze. Het verhaal is zwaarmoedig, maar tegelijkertijd ook hoopvol. Ik ben geen ervaringsdeskundige als het gaat over depressies, gelukkig maar. Maar ik ken natuurlijk veel mensen en hun verhalen daarover. Dan is het belangrijk om daarin zoveel mogelijk handvaten te reiken, zodat ze zich uit die situatie kunnen trekken. Het is best een intense voorstelling, maar ik ben ook heel blij dat ik dit kan spelen. Dat ik niet binnen de tien minuten het publiek aan het lachen moet krijgen. Ook van het publiek vereist het een zekere focus, al van bij het begin waar we starten in het donker. Maar je komt niet zwaarmoedig buiten.”

Je bent vorige maand in première gegaan en speelt nog tot mei. Wordt er een vervolg aan gebreed?

“We zijn een leuke locatie aan het bekijken om het stuk in open lucht te brengen in Theater Aan Zee deze zomer. Er verschijnt begin mei ook een boekversie *Het lied van de bultrug* (uitgegeven bij *Manteau*, red.). Het boek is overigens prachtig geïllustreerd door Bruno Vergauwen, de man van *Regula Ysewijn* (jurylid in *Bake Off Vlaanderen*, red.). Hij levert echt fantastisch werk. Tegelijkertijd verschijnt ook de novelle *Hij wist het niet meer*, ook in opdracht van Te Gek!?. En daar blijft het niet bij. In het Museum Dr. Guislain in Gent, dat een link heeft met de psychiatrie, komt er vanaf eind juni een tentoonstelling rond mijn plastisch werk. Samen met enkele kwetsbare jongeren ga ik op de binnenkoer van het museum een levensechte walvis nabouwen. De walvis is zowat de rode draad doorheen al die verhalen.”

‘Ik ben een walvis’ speelt op vrijdag 25 maart in De Leest in Izegem, op vrijdag 1 april in CC Waregem, op dinsdag 3 mei in de Stadsschouwburg in Brugge en op donderdag 12 mei in CC Middelkerke. Tickets en info via www.tegek.be.